

מידע
לבחור
הבוחר

למה בכלל

אנחנו מצביעים?

למה.

הגון עם המקל שלי, כזה שיישאר איתכם לאורך שנים רבות.

סבים יכולים להיות מפחידים מאוד...

וכאן, ככה רגע אחרי המקל החינוכי של סבא ז"ל, מגיע זמן בן גביר.

זמן בן גביר

הנה הבעיות שלו, ככה בקצרה.

הוא פופוליסט, זול, שמייצר רעש תקשורתי וכותרות בומבסטיות - ותו לא. יהודי ממולח עם אפס עשיה אמיתית והצלחות בשטח. דיבורים כמו חול ופרובוקציות לאינן מספר. האיש לא שינה דבר במישור המעשי, מעולם! וגם לא ישנה שום דבר במציאות סביבנו.

וישנה גם עוד בעיה אחת קטנה, ככה בקטנה: האיש מסוכן. מאוד.

המעשים שהוא עושה נראים טוב בעיני צעירים רבים (טוב, לפעמים גם בעיניי, אבל... שניה... נגיע לזה...) - אבל הם מסוכנים. כי מה לעשות, אנחנו בגלות, ויש לנו פה בארץ ישראל איזה שלושה או ארבעה מליון ערבים, שחלקם הגדול ממש ישמחו לשלוח אותנו לביקור בקרקעית הים או משהו.

ללכת ולחמם אותם, 'לתקוע להם' אצבע בעין עם ביקורים בכל מוקד פיגוע ולצעוק קריאות גדולות של 'נלמד אותכם לקח, נראה לכם מי כאן בעל הבית' - זהו מעשה טפשי מאוד, מיותר, ובעיקר - מסוכן. מסוכן.

את המחיר של כל ביקור מתלהם שכזה לא משלם

מה גורם לנו לעזוב את הגמרא הקדושה, לסגור אותה בנשיקה, להניחה במקום הכמעט-קבוע שלנו על המדף, לעלות על קו אוטובוס מזיע, להמתין בכניסה לבית ספר יסודי מיושן ומקושט בכרזות לא-מי-יודע-מה, להכנס לקלפי, להציג את תעודת הזהות המעידה כי אנחנו מי שאנחנו טוענים שאנחנו, להכניס את הפתק - ולשלשל את המעטפה בחריץ השתקן של התיבה הכחולה.

מהם הכוחות הפועלים עלינו?

אז זהו, שיש כמה. שניים ותיקים ואחד חדש.

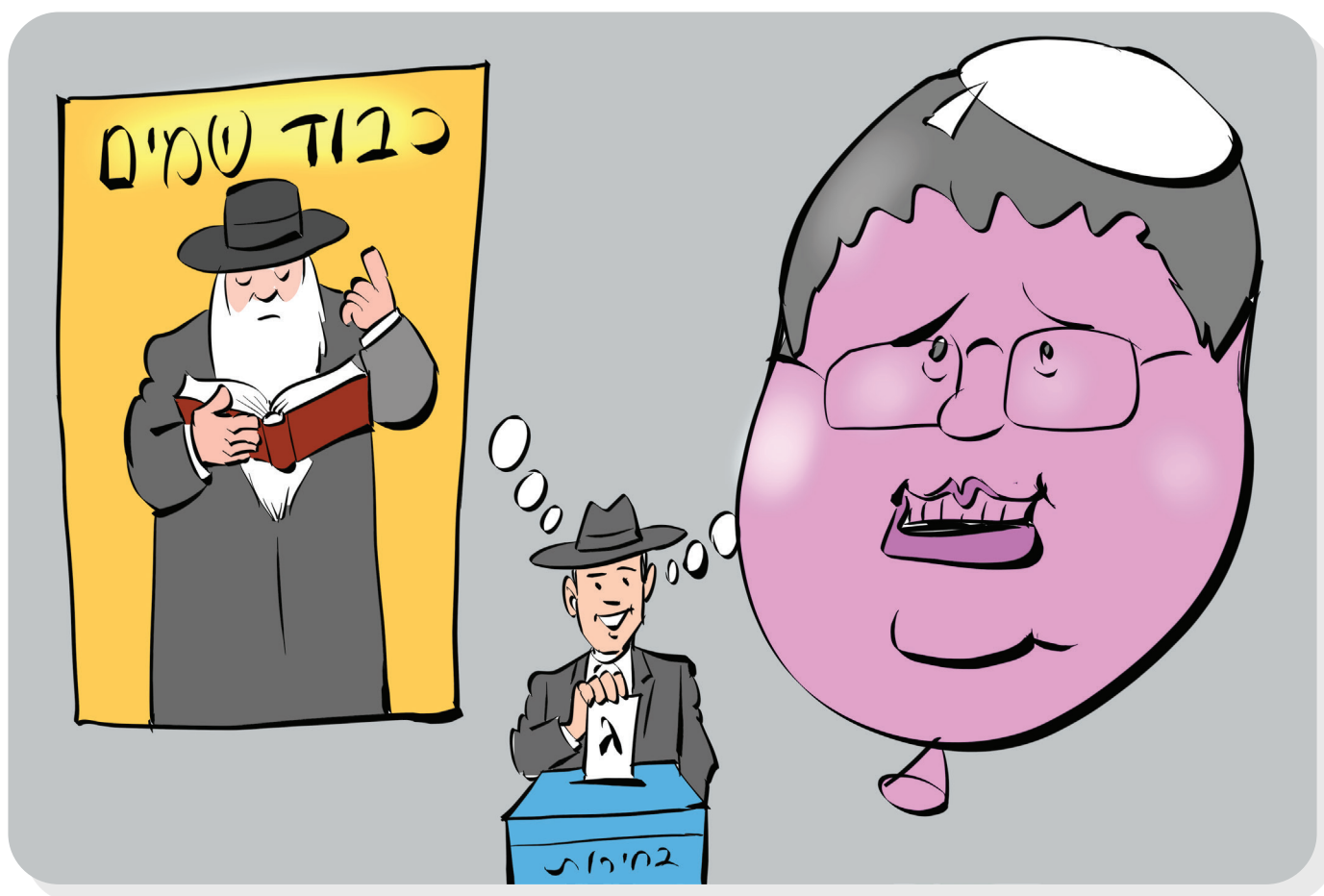
הוותיקים: ציות לגדולי ישראל והמחויבות האישית שכל אחד מאיתנו חש.

השלישי? ובכן, השנה נוספה סיבה חדשה: עייפות החומר. כלומר, במקום שננוע לקלפי - נשאר בבית. בישיבה. בפנימיה. איפשהו. לא להצביע...

הסבא שלנו זכרוננו לברכה, שקם בבוקר של חג הבוחר, רץ לקלפי להכניס פתקית ג' לקלפי - בערך כאשר השמש מתחילה בקושי להפציע. בליבו תקווה, בפיו תפילה חרישית להצלחת המערכה למען יתגדל ויתקדש שמו בעולם.

טיעון כמו זה השלישי, אם היה מתגנב לאזניו, כנראה היה גורם לו לחבוט בנו במקלו, עד אשר יהיה לנו שקע עגול בגב, ולנזוף בנו: נארישקייט!! נארישקייט!! שטוס'ן מיט לוקש'ן!

שזה אומר באידיש של זקנים בערך כך: אתם צעירים חסרי אחריות, אוי לכם. ועוד רגע אחד אעניק לכם ניצור

נגד הפופוליזם, נגד עיסוק אובססיבי בהרגזת ערבים וצלייתם לארוחת בוקר. נגד ההתגרות המטופשת והמיותרת בשונאי ישראל על ידי העלייה המזעזעת להר הבית. עלייה שנאסרה, כידוע, על ידי גדולי עולם מכל החוגים והעדות.

רבותינו הורו ומורים לנו: רק ג'. ללא רגש. ללא התערבבויות.

או כמו שכתוב בשילוש לאחרונה:

מי פה בעלי הבית?

פרשני רדיו מגוהצים, חלקי לשון וכני מבט

רגש, לימדונו גדולי המוסר, חייב להישלט. תינוק כבן שנתיים, מהגג כמה מלמולים ורבעי מילים מקומטים, מופעל לגמרי לפי הרגש. הוא רואה משהו אדום, מהבהב ומסתובב - הוא רץ לשם בדיעה. באותו רגע נמחק לו כל מה שידוע לו על העולם. אמא! אני אוצה זה!

איתמר ב"ג. הוא חסין, מוגן, חבר כנסת עם אבטחה.

את המחיר הזה, שילמו יהודים רבים, ואולי עוד ישלמו רחמנא לצלן. כי מי יודע לאן מגיעים הדי הפרובוקציות של הברנש.

בן תורה יקר. זה שנמצא בישיבה קדושה והוגה בתורה ומוקף בכאלו.

אתה, פיקח, מבין עניין ויודע טוב טוב למה אסור לוותר לערבים, למשל, או איך בדיוק אוקראינה מנסה ליירט את השאהדים, הכטב"מים המתאבדים שאיראן שולחת. אתה יודע הכל.

האם ניתן לרגש לשלוט בנו, למיתרים עליהם מטיב איתמר נגן, לטגן לנו את בהירות המחשבה, וחס וחלילה להימנע מהצבעה למען היהדות, למען האחריות של כלל ישראל? גם אני הייתי רץ להצביע לו, לו אתן לרגש שלי לנהל אותי ולעשות בי כטוב בעיניו... באמת...

רבותינו זצוקל"ה, מרנן ורבנן ראשי הישיבות, ושיבדלו לחיים טובים וארוכים גם אלו החיים עמנו היום - כולם בדעה נחרצת נגד האיש.

במטבע הלשון שפרשני הרדיו, מעונבים ועטורי הפרסים כה אוהבים:

"צריך לזכור ש..."

אז רבותי, אכן צריך לזכור שאם אנחנו נוסעים לקריית שמונה, נגיד, ונדמה לנו שנהג האוטובוס טעה ולקח פניה אחת קודם או משהו. אנחנו יכולים לבקש ממנו שישנה את דרכו. אולי גם נצחק עליו אם ממש נהיה ביום רע ח"ו.

אבל...

לא נחטוף לו את ההגה מהידיים.

לא נזרוק אותו בצריחת זעם מכס

הנהג, זה המשובח עם הקפיצים השווים, רק כי הוא לקח את הפניה הלא נכונה לטעמנו. הרי יש לנו עשרות נוסעים באוטובוס, לא חבל על החיים שלהם?...

צריך לזכור שהמפלגה שלנו דואגת למאה ואחד דברים, בשלל שדות וזירות, באידישקייט ובחיי היום-יום, במסירות, באחריות ובבגרות נפשית (בנט, שומע?), שפשוט אסור לנו, אסור אסור - להימנע מהצבעה ולתת לכל הדברים החשובים כל כך להתהפך וליפול לתהום, רק כי משהו לא נראה לנו.

כאן המקום לטיפונת השקפה:

וְכָל הָרִשְׁעָה כָּלָה כְּעָשָׁן תִּכָּלֶה

— — —

זוכרים את המילים המצמררות הללו מתפילות ראש השנה? אי אי אי... איזו התלהבות הייתה בחלל! והנה, קצת יותר מחודש אחרי אותם ימים מטלטלים, בידינו לסייע בכלי הרשעה. לשנס מותניים או פשוט לברר איפה הקלפי שלנו, ללכת לשם ולהכניס למעטפה את החלק שלנו בחיסול הָרִשְׁעָה ושליחתה לכל הרוחות.

כן! אנחנו רוצים!

אנחנו רוצים שאנשים אחראים, שנשמעים לדעת גדולי התורה - יהיו בכנסת.

אנחנו רוצים שאנשים רדודים ופרובוקטיביים או סתם מציקנים ורשעים - לא יהיו בכנסת.

אנחנו רוצים להיפטר מאיווט כמו כפית חד פעמית המושלכת לפח באגביות מהממת.

אנחנו רוצים שיתנו לנו להיות כמו היהודים שאנחנו רוצים להיות.

אנחנו רוצים שהמצב הבטחוני הרעוע לא יקבל עוד 'זאפטה' ממר איתמר.

ובעברית של נכדים צעירים שרועדים ממבטו הכאוב-תמה וממקלו של סבא:

אנחנו לא רוצים לקבל שקע בגב!

ואם האדישות עדיין לא עוזבת אותנו, אז עצה שלי? מנסיון?

תשמיעו לעצמכם במנגינה של אלול:

רבותיי!!!

רבותיי!!!

צריך לקום!!!

להתעורר!!!

משהו ככה לסיום

ואם נקפל את כל המלל הנאמר לעיל למסר אחד קצר קצר:

הם מצביעים ומכניסים פתק כלפי מטה,

אנחנו מצביעים ומכניסים פתק כלפי מעלה!